

Magnífics? Matadors i gràcies!

La història. Rose Creek, USA, 1879. Els habitants del poble viuen atemorits sota la brutalitat d'un cacic que els vol fer fora de les seves terres, una vídua demana ajut a un comissari que recluta un grup de facinerosos de la més variada procedència i singladura moral.

La pel·lícula. Primer va estar *Los siete samurais* (1954) del mestre japonès Akira Kurosawa; després el primer *re-make* (tornar a fer) del film, *Los siete magnificos* (1960) a les ordres del sòlid ianqui John Sturges. I ara aterra (ei, no confondre amb aterrir) la segona adaptació del clàssic. Calia? És el ser o no ser: qüestió de gustos. Amb els *westerns* senyera passa tres quarts del mateix que amb els

enlloc. Perquè la premissa fundacional d'aquests set magnífics s'enquista en la convicció que el públic cinematogràfic d'avui, excepció feta dels "palomiteros", en té prou amb sobredosis d'efectes, explosions, diàlegs insubstancials i batalles tan grollerament coreografiades com les de la darrera seqüència del film, exemple d'anticlimax en un gènere, el western, que fa de la tensió dramàtica la seva raó de ser.

Què més? Jo acabaria aquí la crònica, però com sigui que he d'omplir l'espai per a què quadri la compaginació d'aquesta pàgina, afegiré que Denzel Washington està "fondón" per fer de Yul Brynner i que l'Ethan Hawke és tan francès com un ou ferrat. Sort de la magnètica Haley Bennett i el

'Los 7 magníficos'

Director: Antoine Fuqua.
Intèrprets: Chris Pratts, Denzel Washington, Ethan Hawke, Haley Bennett, Vincent D'Onofrio. EUA, 2016. 132'. JCA Alpicat, Majestic Tàrraga.

polítics professionals: els amateurs malden per ensenyar l'ofici als de la "casta". Mentre mirava cua d'ull el gens magnífic producte que ha maquinat Antoine Fuqua (Pittsburg, 1966) més reclamava l'honestedat d'una narració diàfana, moral, al servei d'un relat que supurà violència estructural a la manera d'un vulgar *spaghetti western* anys 60. Perquè el "triler" Fuqua em feia sentir perdut a base de marejar-me amb una piròtècnia de correfocs que no va

la cònic Martin Sensmeier.

El tema. Una cosa és reclamar justícia, altra, venjança.

La imatge. El moment en que, tots plegats, hissen la campana de l'església incendiada.

La frase. "Lo perdido en el fuego, se encontrará en las cenizas", diu el Denzel Washington. Però tant, piròman l'últim!

La recomanació. De visió obligada per a nostàlgics amb futur a les espatlles. I també, perquè no?, la tribu palomitera.